

Op weg naar je ware natuur

De bron van innerlijke rust

*De zijn hier om sporen
van Liefde na te laten...*

Voorwoord

Dit boek is gebaseerd op een waar gebeurd verhaal.

Over het leven gezien en beleefd door de ogen van een kind dat opgroeide in een harde omgeving. En datzelfde kind dat opgroeit naar een volwassen vrouw die de wereld blijft zien met kinderogen. Het begint met flarden van herinneringen uit de kindertijd maar daarna vormt het verhaal een aansluitend geheel.

Het kan mogelijk een handleiding bieden voor iedereen die zoekend is naar verschillende methodes om trauma's en ervaringen te verwerken.

Manieren om dichterbij je ware zelf te komen en te leven vanuit je ware natuur.

Het kan inspireren om dagelijks te gaan mediteren en zelf jouw pad naar je ware zelf te gaan bewandelen.

Ik heb genoten van het schrijven van dit boek.

Het idee om dit te schrijven gebeurde na een gesprek aan een kampvuur.

Het vervolg is een vraagteken. Ik volg de stroom waarmee dit is geboren.

Maar als je dit leest, heb ik er toch iets mee gedaan en kan ik alleen nog maar zeggen:

Veel leesplezier!

KINDERTIJD

Ik werd geboren in een klein West-Vlaams dorpje waar iedereen nog iedereen kende.
Waar men zich gedroeg ‘zoals het hoort’ en veel bewoners nog trouw op zondag naar de mis gingen.

De kerk stond midden in het dorp, met de begraafplaats eromheen.

De markt bestond uit oude hobbelige kasseien.

Rechtover de kerk bevond zich het rokerig café waar iedereen na de mis samenkwam.

Zelf ging ik uiteraard nooit binnen in het café, maar het gewoel kon je horen tot voorbij de deur.

In heel het dorp was er één kruidenierswinkel op de hoek en twee bakkers wat verderop.

Mijn leven begon in een tijdsgeest waar de man nog de baas was in huis en de vrouw hardwerkend en onderdanig.

Ik was de derde dochter in de rij en de laatste hoop op een jongen.

Vooraf mijn vader had de wens voor een zoon.

Mijn moeder voelde geen drang om nog een baby erbij te hebben.

Ze had haar handen al meer dan vol met twee kleine kinderen en een boerderij.

Mijn eerste kreet was op een koude winterdag, toen de winters het landschap nog bedekten met lagen sneeuw, en voor een magisch wit tafereel zorgden.

Met ijspegels aan de bomen en hard bevroren vijvers waar men vaak kon op schaatsen. Ijsbloemen versierden de ramen van de niet geïsoleerde slaapkamers met enkel glas.

Hoewel ik later een kind van de zon bleek te zijn, waren dit mijn geboorte elementen.

Ik was een echte boogschutter, half mens half paard, avontuurlijk, de natuur intrekend en proevend van het leven.

Ik kreeg de naam Sarah, Sarah Vanhertsberghe.

In de jaren zeventig was het een tijd waarbij men elkaar angst inpraatte dat het vasthouden van een baby gezien werd als verwennen.

Als het creëren van een huilbaby die niet meer in haar wiegje wil liggen.

De papfles kreeg ik door een opgerold doekje onder de fles.

Ik werd enkel uit de wieg gehaald om een verse katoenen luier te krijgen.

Als mijn moeder in de stallen werkte was ik meestal alleen binnen.

Af en toe kwamen ze eens kijken of alles nog in orde was.

Mijn ouders en zussen sliepen boven op de kamers.

Als baby mocht ik beneden slapen tot mijn peutertijd.

Op die manier zou ik niemand wakker huilen als ik 's nachts mijn tranen niet kon bedwingen.

Gelukkig heb ik geen bewuste herinneringen meer aan die tijd maar heb ik mijn moeder hierover uitgevraagd toen ik reeds volwassen was.

De eigen herinneringen beginnen als kleuter.

Ik sliep samen met mijn twee zussen boven op één kamer.

Op een avond hoorden we veel lawaai en werden we bang.

Overdag konden wij drietjes veel ruzie maken maar op sommige momenten vormden we samen een front. Die bewuste avond stonden we op uit bed en liepen op een rijtje terwijl we elkaars slaapkleed vasthielden.

We slopen langzaam de trap af zodat die niet teveel ging kraken.

We wisten dat we niet mochten opstaan of er zwaaide wat.

Maar de nieuwsgierigheid was te groot en het lawaai trok ons aan. We waren beneden geraakt zonder opgemerkt te worden.

Nog steeds in een rij van groot naar klein stonden we aan de keukendeur die we heel zachtjes openduwden. Ons vader stond recht voor de kachel en mama zat neer op een stoel.

Hij was luid aan het roepen naar haar en haar stoel viel om net op het moment dat wij de deur op een kier hadden gekregen.

Toen we ons mama op de grond zagen liggen dachten we niet meer na over het feit dat we niet mochten opstaan en liepen we geschrokken naar ons moeder.

Ons vader werd daarop nog bozer en duwde ons allemaal naar buiten.

Daar stonden we dan in ons slaapkleed met blote voeten in de sneeuw en vrieskou met de deur op slot. Wachtend tot vader de deur weer wilde open doen en we naar bed konden.

Mijn moeder weende die avond, maar daarna zag ik alleen nog maar haar glimlach, ze weende nooit meer.

Ze droeg in stilte.

Als kleuter en kind voelde ik me anders dan de anderen.

Het leek alsof ik van op een afstand naar een wereld keek die ik niet begreep.

Of de wereld en de mensen erin begrepen mij niet.

Alhoewel ik vermoed dat vele kleuters een eigen wereld hebben, toch leek de mijne nog anders.

Ik leefde in een wereld waar ik met dieren praatte, waar ik verbonden was met de natuur, en waar ik uren kon zitten, spelend met wat er was.

Ik speelde vaak met regenwormen en vond die heel fascinerend.

Als kleuter observeerde ik de kronkelende bewegingen van het beestje en later kwamen er bedenkingen erbij. Hoe kond dit dier nu toch leven zonder mond, ogen, hart of longen?

Waar mensen aan voorbij gingen, een eenvoudige regenworm in dit geval, kon ik met mijn hele wezen in op gaan.

In de kleuterklas had ik één vriendje dat mijn wereld leek te delen.

Alsof ik samen met hem in een cocon zat, wij twee vrij van de rest van de wereld.

Het voelde aan alsof we elkaar begrepen zonder woorden.

We klommen samen in bomen, waren gefascineerd door de schildpad die in hun tuin woonde, we speelden met auto's en sinds de dag dat hij een dokterssetje had gekregen van de sint, speelden we samen ook doktertje.

We hadden allebei een nieuwsgierige geest, onderzoekend, bestuderend....

We onderzochten eerst de schildpad en later ook elkaar.

Onschuldig en speels met respect en een aanvoelen van elkaars grenzen.

We speelden de eerste drie kleuterklassen elke dag met elkaar in de klas en op de speelplaats.

Ook elk weekend en vakantie waren we samen.

We hadden onze gezamenlijk geheime plekjes waar we snoep verstopten en hadden veel plezier. We woonden in dezelfde straat, amper enkele huizen van elkaar en waren thuis in elkaars huizen.

Hij, mijn vriendje Koen genaamd, kwam uit een gezin met nog een tien jaar oudere broer en een twaalf jaar oudere zus.

Het was een erg katholiek gezin, waar het lichaam sterk verborgen bleef onder dikke lagen kleren.

Dat in schril contrast met mezelf, die thuis als peuter en kleuter altijd mijn kleren terug uit deed. Ook al had mijn moeder in de ochtend altijd mijn kleren aangetrokken, tegen de middag liep ik stevast in mijn slipje rond.

Kleren leken onbewust een scheiding tussen mezelf en de natuur.

Ik wou de wind voelen, de zon, de aarde onder mijn voeten.

Tegelijk wou ik mijn lichaam niet voelen en zonder kledij leek de wereld meer transparant en voelde ik me deel van een geheel.

Op een warme zomeravond, wanneer de krekels nog laat in de avond hun gezangen lieten horen en de zon de kamers zo verwarmden dat ze voor slapeloze nachten zorgden, praatten Koen en zijn broer Jeroen over meisjes en hun lichaam.

Jeroen, toen 16 jaar, had zijn eerste liefje en hij voelde zich onzeker over de volgende stap in hun relatie.

Hoe zag het lichaam van een meisje, een jonge vrouw eruit?

Hij had geen idee.

Alleen vanuit een boekje van een vriend had hij het eens kunnen bekijken.

Voor Koen was dit echter niet zo.

Hij zag mijn lichaam al vaker van dichtbij tijdens het doktersspelletje.

Jeroen kon niet geloven dat zijn tien jaar jongere broer het lichaam van een meisje al kende.

Op die bewust avond bedacht hij een plan dat hem zou helpen om zich voor te bereiden op zijn eigen liefdesspel.

Nietsvermoedende ging ik, zoals wel vaker, bij Koen thuis spelen.

De ouders gingen uitzonderlijk even weg en Jeroen moest op ons en de winkel passen.

Jeroen zag me anders nooit staan, het leek wel of ik eigenlijk niet wist dat er nog een oudere broer was.

Maar die broer was er wel en wel heel erg aanwezig op die dag.

Hij benaderde mij en vroeg of ik een snoepje wou uit de winkel.

Ik mocht kiezen uit alles wat er te vinden was in de winkel.

Hij nam me mee in de richting van de gummi beertjes, chocolade en koeken.

De geuren en kleuren van de snoepjes prikkelden mijn zintuigen, terwijl hij heel dicht over mij heen gebogen stond.

Maar naast al die geuren en kleuren voelde ik dat er iets niet klopte.

Ik zei stilletjes dat ik niets hoefde en wou rennen naar de winkeldeur, maar toen greep hij me vast.

Mijn intuïtie had me niet beetgenomen, alleen was ik niet snel genoeg geweest en kon ik geen kant meer uit.

Hij was groter, sterker en hij had mij al vast voor ik het goed en wel kon beseffen.

Ik riep Koen, en had al mijn hoop op hem gevestigd.

Waar was hij nu toch?!

Jeroen droeg me op zijn schouder. Ik was vijf jaar en niet zwaar.

Met mijn handen en voeten stampte ik zoveel ik kon om vrij te komen maar hij loste niet.

Hij nam me mee naar boven, naar de zolder.

Een ruimte van het huis die ik nog niet had gezien en waar niemand mij nog kon horen.

Toen we de trappen boven waren en hij de deur van de zolder opendeed, zag ik Koen op zijn knieën zitten op de houten en stoffige vloer.

Jeroen legde mij neer op de houten harde planken.

Ondertussen bleef ik roepen, slaan en schoppen in het wilde weg.

Ik smeekte Koen om hulp en riep: “Help me, help me!”

Maar Koen deed niets, helemaal niets.

Hij zat daar en keek voor zich uit alsof hij er niet bij was.

Zijn lichaam wel, maar hij was er niet. Ik begreep er niets van.

Waarom was hij al op zolder? Waarom hielp hij me niet?

Waarom leek het er wel op dat hij wist dat zijn broer dit ging doen?

De vragen spookten door mijn hoofd maar ik had nog steeds hoop dat hij me zou helpen.

Hij keek met grote, verwonderde ogen naar zijn grote broer en dan naar mij en zat daar maar te zitten, terwijl ik hem onophoudelijk om hulp bleef smeken.

Hij was toch MIJN vriendje, wij waren toch één geheel?

Jeroen geloofde Koen niet meer dat hij alles mocht zien van mijn lichaam, want dan zou ik toch niet zo reageren?

“Je hebt gelogen” snauwde hij zijn 6 jarige broertje toe!

Jeroen snapte niet dat het ging om het vertrouwen en de veiligheid waarin alles gebeurde in het spel tussen ons. Het was met wederzijdse toestemming en nooit echt bewust. Het was altijd spontaan en vrij.

Nu was het donker, dreigend en gedwongen.

Jeroen had alle moeite om mij in toom te houden en erin te slagen mijn slipje uit te doen.

Hij wou het ‘daar beneden’ gewoon eens zien.

Wat de bedoeling was en wanneer het zou stoppen wist ik niet.

Jeroen commandeerde zijn broer dat hij mijn polsen moest vasthouden.

Hij had zelf zijn handen vol met het vasthouden mijn benen en tegelijk het tegenhouden van mijn pogingen tot slaan met mijn handen.

Bij dit commando viel er een cruciaal moment.

Koen zat op dat moment tussen twee vuren. We vroegen nu allebei om hulp.

Zijn broer vroeg zijn hulp om me vast te houden en ik vroeg zijn hulp om me te bevrijden.

Uiteindelijk deed hij wat zijn grote broer hem beval, niet wetende wat voor impact dit zou hebben op mij en op onze vriendschap.

Hij, mijn soulmate, de enige waar ik mijn volledige wereld mee deelde en die ik volledig vertrouwde nam mijn beide polsen vast en duwde ze naar achter.

Daar lag ik dan, een zestienjarige jongeman had mijn benen vast en een zesjarige mijn polsen, twee broers, één soulmate.

Al het vuur dat ik had om mezelf te verdedigen voelde ik uit me wegtrekken.

Op dat moment was ik verslagen en machteloos.

K. R. A. K. Ik brak.

Mijn slipje gleed naar beneden.

De grote broer keek en was verwonderd dat er geen haren op stonden, zoals bij die meiden die hij in het boekje had gezien.

Maar goed, hij had zijn missie volbracht en had 'het' gezien.

Hij liet daarop zijn penis zien, groot in de kinderoogen van een vijfjarige.

Zo ging het spel dat ik speelde met zijn broer toch zei hij fijntjes en toen liet hij me gaan.

Net niet hyperventilerend rende ik naar huis.

Het was vijf huizen verder, maar deze keer leek het een eeuwigheid te duren voor ik ons huis bereikte.

Steeds achteromkijkend, zwetend, angstig rennend, zo snel mijn voeten mij konden dragen rende ik tot ons huis vlakbij de kerk.

Gelukkig was mijn moeder Greta net in huis en niet in de stallen.

Ze schrok toen ze mij zag, nam me op haar schoot en vroeg wat er gebeurd was.

Ze wiegde me en wiegde me, troostend en veilig. Rustig terug adem halen.

Na het uitsnikken kon ik mijn verhaal vertellen en kwam ik tot rust.

Rust voor die dag, voor die avond.

Mijn moeder ging de dag erop met de ouders van Koen en Jeroen praten en daarna werd er nooit nog een woord over geroerd.

Het was voor iedereen een gesloten hoofdstuk en het leven ging verder.

Alleen kon ik Koen niet blijven ontlopen, we woonden immers in dezelfde straat.
Enkele dagen later kwam ik hem tegen. Zijn gezicht stond zoals altijd.
Ook zijn gedrag was hetzelfde. Hij liep op mij af en vroeg om te spelen.
Zomaar, spelen. Dat maakte me boos diep van binnen.
Ergens hoopte ik op een sorry, een verklaring waardoor het misschien nog te lijmen viel.
Maar dat kwam er niet, hij bleef alleen maar vragen om samen te spelen en liep mij de hele weg achterna.
Met geen woord repte hij over wat er enkele dagen voordien gebeurd was.
Alsof het niet eens was gebeurd.
Dacht hij nu echt dat ik gewoon de draad kon oppikken, nadat hij die had doorgeknipt?
Koen verloor door dit gebeuren mij als vriendin, maar ik verloor hem ook als vriend.
Vanaf dat moment verbond ik me nog meer met de dieren, de natuur, mijn eigen wereld en een schoolvriendin.
Dieren, de natuur en een meisje van de klas dat leek me tenminste veilig.
Bij mijn vriendin was het altijd leuk, maar ik ervoer niet diezelfde éénheid zoals bij Koen.
Ik mocht veel gaan spelen bij haar thuis.
Ze hadden een duoschommel in de tuin, een magazijn waarin we winkeltje konden spelen en massa's ander speelgoed.
Soms mocht ik mee gaan zwemmen met hen! Dat vond ik helemaal geweldig want daar hadden mijn ouder zeker de tijd niet voor.
Ik was enorm dankbaar dat ik mocht meegenieten van al deze dingen, naast de vriendschap die er was. Soms kwam Merel ook bij mij thuis spelen.
Het was niet meer in bomen klimmen of met de auto's spelen, maar ik kon me vrij makkelijk aanpassen.

De momenten dat ik me goed voelde waren de momenten dat ik met haar kon spelen of de momenten in de weide tussen de paarden, koeien en schapen.

In de winter moesten we meer binnen spelen en kon het wel eens te druk zijn voor mijn vader. Hij wou elke dag een middagdutje doen.

Ze hadden uiteraard een bed boven in hun slaapkamer waar ze in stilte konden rusten.

Maar we hadden ook een zetel in de keuken staan.

Blijkbaar vond mijn vader dat meer comfortabel dan de zetel in de living of zijn bed boven.

Als wij dan iets te luid waren bij het spelen kon Eddy, mijn vader, plots achter me staan en voelde ik een slag achterop mijn hoofd gecombineerd met gevloek.

Geen waarschuwing, geen tekens van rood licht, maar onmiddellijk een harde klap.

Mijn vader was een wispelturig iemand, onberekenbaar.

Het ene moment verlangde hij naar een knuffel van ons, en het andere moment zou hij ons slaan, zomaar.

Zijn eigen frustratie en stress eraf kloppen bij het eerste slachtoffer dat op zijn pad kwam.

Uiteraard enkel bij zijn eigen vlees en bloed.

Die discipline had hij wel. Gelukkig had hij drie kinderen om uit te kiezen.

Voor de buitenwereld was hij Mr. Sympathiek.

Andere kinderen bewonderde hij en gaf hij complimenten waar we bij stonden.

Maar zelf kan ik me niet één compliment herinneren.

Thuis had vader twee losse handen en een scherpe tong die dieper kon snijden dan elke slag.

Hoewel wij daar minder last van hadden, had hij volgens mijn moeder ook een gat in zijn hand. Hij zat graag bij andere vrouwen die hij dan meer verwendde dan zijn eigen vrouw.

Of hij was de baas om te onderhandelen over koeien en dan gaf hij wel vaker een tournee generale. De gulle en vriendelijke Eddy.

Geld vond hij niet belangrijk, het maakte niet gelukkig zei hij.

Maar tegelijk leefde hij wel rijkelijk terwijl mijn moeder heel hard werkte en spaarzaam leefde.